

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 269

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 60

14 sierpnia 2017

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2017/C 269/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2017/C 269/02	Sprawa C-22/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2016 r. w sprawie T-221/16 Neonart svetlobni in reklamni napisi Krevh/EUIPO (NEONART), wniesione w dniu 16 stycznia 2017 r. przez Neonart svetlobni in reklamni napisi Krevh d.o.o.	2
2017/C 269/03	Sprawa C-257/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 maja 2017 r. – C, A/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie	2
2017/C 269/04	Sprawa C-267/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 17 maja 2017 r. – Rhenus Veniro GmbH & Co. KG/Kreis Heinsberg	3

PL

2017/C 269/05	Sprawa C-287/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud v Českých Budějovicích (Republika Czeska) w dniu 19 maja 2017 r. – Česká pojišťovna a.s./Česká pojišťovna a.s./WCZ spol. s.r.o.	3
2017/C 269/06	Sprawa C-300/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 24 maja 2017 r. – Hochtief AG/Budapest Főváros Önkormányzata	4
2017/C 269/07	Sprawa C-302/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Bratislave (Słowacja) w dniu 24 maja 2017 r. – PPC Power a.s./Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty	5
2017/C 269/08	Sprawa C-303/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 24 maja 2017 r. – Headlog Limited/Nemzeti Adó-és Vámhivatal Központi Irányítása	6
2017/C 269/09	Sprawa C-304/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 24 maja 2017 r. – Helga Löber/Barclays Bank PLC	6
2017/C 269/10	Sprawa C-305/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava (Słowacja) w dniu 26 maja 2017 r. – FENS spol. s r.o./Slovenská republika – Úrad pre reguláciu sieťových odvetví	7
2017/C 269/11	Sprawa C-306/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tatabányai Törvényszék (Węgry) w dniu 26 maja 2017 r. – Éva Nothartová/József Boldizsár Sámson	8
2017/C 269/12	Sprawa C-310/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Niderlandy) w dniu 29 maja 2017 r. – Levola Hengelo BV/Smilde Foods BV ..	8
2017/C 269/13	Sprawa C-315/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 29 maja 2017 r. – Pilar Centeno Meléndez/Universidad de Zaragoza	9
2017/C 269/14	Sprawa C-320/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 29 maja 2017 r. – Marle Participations SARL/Ministre de l'Économie et des Finances	10
2017/C 269/15	Sprawa C-335/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen kasacionen syd (Bułgaria) w dniu 6 czerwca 2017 r. – Neli Wyłczewa/Georgios Babanarakis	10
2017/C 269/16	Sprawa C-338/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 czerwca 2017 r. – Virginie Marie Gabriel Guigo/Fond „Garantirani wzemanja na rabotnicite i služitelite”	11
2017/C 269/17	Sprawa C-349/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus (Estonia) w dniu 13 czerwca 2017 r. – Eesti Pagar AS/Ettevõtuse Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium	12
2017/C 269/18	Sprawa C-364/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 13 czerwca 2017 r. – „Varna Holideis” EOOD/ Direktor na direkcija „Obzhałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Warna przy Centralno uprawnienie na Nacionalnata agencija za prichodite	13
2017/C 269/19	Sprawa C-377/17: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec	13

Sąd

2017/C 269/20	Sprawa T-233/16 P: Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Ruiz Molina/EUIPO (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o rozwiązaniu umowy, w przypadku gdy nazwisko pracownika nie zostanie umieszczone na liście rezerwy kadrowej kolejnego konkursu otwartego — Rozwiązanie umowy na podstawie klauzuli rozwiązującej — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Powaga rzeczy osądzonej — Klauzula 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Obowiązek uzasadnienia)	15
2017/C 269/21	Sprawa T-11/16: Postanowienie Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – De Masi/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Brak decyzji potwierdzającej — Wniosek o udzielenie dostępu w ramach współpracy międzyinstytucjonalnej na podstawie art. 230 TFUE — Dokumenty dotyczące prac grupy ds. kodeksu postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Oczywista niedopuszczalność]	15
2017/C 269/22	Sprawa T-137/16: Postanowienie Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Uniwersytet Wrocławski/REA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Brak reprezentowania przez adwokata lub radcę prawnego — Oczywista niedopuszczalność)	16
2017/C 269/23	Sprawa T-152/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Megasol Energie/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniów) wysyłanych z Malezji i Tajwanu — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego oraz ostatecznego cła wyrównawczego nałożonych na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniów) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)	17
2017/C 269/24	Sprawa T-179/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER SMOKY) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER SMOKY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	17
2017/C 269/25	Sprawa T-180/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER SHAPE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER SHAPE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	18
2017/C 269/26	Sprawa T-181/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER PRECISE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER PRECISE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	19
2017/C 269/27	Sprawa T-182/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER DUO) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER DUO — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	19

2017/C 269/28	Sprawa T-183/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER DRAMA) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER DRAMA — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]	20
2017/C 269/29	Sprawa T-289/16: Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Inox Mare/Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 — Dochodzenie zewnętrzne OLAF-u — Sprawozdanie i zalecenia — Akty niepodlegające zaskarżeniu — Niedopuszczalność]	20
2017/C 269/30	Sprawa T-346/16: Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2017 r. – CSL Behring/EUIPO – Vivatrex (Vivatrex) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Vivatrex — Wygaśnięcie prawa do wcześniejszego unijnego znaku towarowego — Umorzenie postępowania)	21
2017/C 269/31	Sprawa T-347/16: Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Inox Mare/Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Decyzja Komisji stwierdzająca, że zwrot należności przywozowych nie jest uzasadniony w danej sprawie — Skarga innego podmiotu gospodarczego — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	22
2017/C 269/32	Sprawa T-582/16: Postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2017 r. – Vankerckhoven-Kahmann/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Odtworzenie ścieżki kariery — Odmowa awansu — Przeniesienie między instytucjami — Zaszeregowanie do grupy — Wniosek w rozumieniu art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Rozsądny termin — Niedopuszczalność)	22
2017/C 269/33	Sprawa T-657/16: Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – Márquez Alentà/EUIPO – Fiesta Hotels & Resorts (Przedstawienie mrówki) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego przedstawiającego mrówkę — Uchylenie zaskarżonej decyzji — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	23
2017/C 269/34	Sprawa T-863/16: Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2017 r. – Le Pen/Parlament (Skarga o stwierdzenie nieważności — Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Częściowa oczywista niedopuszczalność — Częściowe umorzenie postępowania)	23
2017/C 269/35	Sprawa T-26/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Jalkh/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Uchylenie immunitetu parlamentarnego członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	24
2017/C 269/36	Sprawa T-27/17 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Jalkh/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Uchylenie immunitetu parlamentarnego członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	24
2017/C 269/37	Sprawa T-610/16: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – PC/EASO	25
2017/C 269/38	Sprawa T-175/17: Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2017 r. – Ostvesta SIA/Komisja	26
2017/C 269/39	Sprawa T-281/17: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/Komisja	27
2017/C 269/40	Sprawa T-357/17: Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Aide et Action France/Komisja . . .	28

2017/C 269/41	Sprawa T-376/17: Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2017 – Polska przeciwko Komisji	30
2017/C 269/42	Sprawa T-381/17: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2017 r. – Acsen/Parlament	31
2017/C 269/43	Sprawa T-383/17: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Hansol Paper/Komisja Europejska	31
2017/C 269/44	Sprawa T-384/17: Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2017 r. – Cypr/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)	33
2017/C 269/45	Sprawa T-391/17: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2017 r. – Rumunia/Komisja	33
2017/C 269/46	Sprawa T-401/17: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2017 r. – Tengelmann Warenhandels-gesellschaft/EUIPO – C & C IP (T)	34
2017/C 269/47	Sprawa T-713/16: Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Fair deal for expats i in./Komisja	35
2017/C 269/48	Sprawa T-826/16: Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2017 r. – Casasnovas Bernad/Komisja	35

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2017/C 269/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 256 z 7.8.2017

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 249 z 31.7.2017

Dz.U. C 239 z 24.7.2017

Dz.U. C 231 z 17.7.2017

Dz.U. C 221 z 10.7.2017

Dz.U. C 213 z 3.7.2017

Dz.U. C 202 z 26.6.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2016 r. w sprawie T-221/16 Neonart svetlobni in reklamni napisi Krevh/EUIPO (NEONART), wniesione w dniu 16 stycznia 2017 r. przez Neonart svetlobni in reklamni napisi Krevh d.o.o.

(Sprawa C-22/17 P)

(2017/C 269/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Neonart svetlobni in reklamni napisi Krevh d.o.o. (przedstawiciel: J. Marn, niebędący adwokatem lub radcą prawnym)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Postanowieniem z dnia 11 maja 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości (siódma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 15 maja 2017 r. – C, A/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Sprawa C-257/17)

(2017/C 269/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: C, A

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. 2003, L 251; sprostowanie Dz.U. 2012, L 71, [s. 12]) i wyroku Nolan (EU:C:2012:638) Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne niderlandzkiego sądu w sprawie wykładni przepisów tej dyrektywy w związku ze sporem prawnym dotyczącym prawa pobytu członków rodziny członka rodziny rozdzielonej mającego niderlandzkie obywatelstwo, jeżeli w prawie niderlandzkim uznano, że dyrektywa ta ma bezpośrednie i bezwarunkowe zastosowanie do tych członków rodziny?
- 2) Czy art. 15 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie regulacji krajowej takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, która przewiduje, że wniosek o wydanie samoistnego dokumentu pobytowego cudzoziemca, który zgodnie z prawem przebywa dłużej niż pięć lat na terytorium danego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin, może zostać odrzucony, ponieważ cudzoziemiec nie spełnił przepisanych w prawie krajowym działań integracyjnych?

- 3) Czy art. 15 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE [...] należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie regulacji krajowej takiej jak ta będąca przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, na podstawie której samoistny dokument pobytowy może zostać wystawiony najwcześniej od momentu złożenia wniosku?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 17 maja 2017 r. – Rhenus Veniro GmbH & Co. KG/Kreis Heinsberg**

(Sprawa C-267/17)

(2017/C 269/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rhenus Veniro GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Kreis Heinsberg

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ⁽¹⁾ ma zastosowanie do bezpośrednio udzielanych zamówień publicznych na usługi w rozumieniu art. 2 lit. i) tego rozporządzenia, które nie są udzielane w formie koncesji na usługi zgodnie z dyrektywami 2004/17/WE i 2004/18/WE?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy art. 2 lit. b) i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 przyjmują poprzez wyraz „lub” wyłączną właściwość bądź pojedynczego organu bądź grupy organów tudzież czy zgodnie z tymi przepisami pojedynczy organ może być również członkiem grupy organów i powierzyć grupie poszczególne zadania pozostając jednakże jednocześnie uprawnionym do ingerowania zgodnie z art. 2 lit. b) i być właściwym organem lokalnym w rozumieniu art. 5 ust. 2 rzeczzonego rozporządzenia?
3. Czy art. 5 ust. 2 zdanie drugie lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ustanawiający obowiązek samodzielnego świadczenia przeważającej części usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego wyłącza zlecenie przez podmiot wewnętrzny świadczenia tej przeważającej części usług przez spółkę zależną, w której podmiot ten posiada 100 % udziałów?
4. W jakim momencie muszą być spełnione warunki bezpośredniego udzielenia zamówienia określone w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007; czy już w momencie ogłoszenia o zamiarze bezpośredniego udzielenia zamówienia zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia czy też dopiero w momencie samego bezpośredniego udzielenia zamówienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70; Dz.U. L 315, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud v Českých
Budějovicích (Republika Czeska) w dniu 19 maja 2017 r. – Česká pojišťovna a.s. Česká pojišťovna a.s./
WCZ spol. s r.o.**

(Sprawa C-287/17)

(2017/C 269/05)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Okresní soud v Českých Budějovicích

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Česká pojišťovna a.s.

Strona pozwana: WCZ spol. s.r.o.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE⁽¹⁾ w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych powinien być interpretowany w ten sposób, że zobowiązuje sąd do przyznania powodowi wygrywającemu spór o zapłatę należności z transakcji handlowej określonej w art. 3 lub 4 wspomnianej dyrektywy kwoty 40 EUR (lub ekwiwalentu w walucie krajowej) i oprócz tego rekompensaty za koszty postępowania sądowego, w tym rekompensaty za koszty monitorowania pozwanego przed wniesieniem powództwa w wysokości ustalonej na podstawie przepisów procesowych państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 48, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
24 maja 2017 r. – Hochtief AG/Budapest Főváros Önkormányzata**

(Sprawa C-300/17)

(2017/C 269/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hochtief AG

Strona pozwana: Budapest Főváros Önkormányzata (urząd miasta Budapeszt, Węgry)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie obowiązywaniu przepisu proceduralnego państwa członkowskiego, uzależniającego możliwość dochodzenia dowolnego roszczenia cywilnego, u którego podstaw leży naruszenie przepisów z dziedziny zamówień publicznych, od spełnienia przesłanki, by komisja arbitrażowa do spraw zamówień publicznych w drodze ostatecznej decyzji lub sąd rozpoznający skargę na decyzję komisji arbitrażowej do spraw zamówień publicznych w drodze prawomocnego orzeczenia stwierdziły, że nastąpiło naruszenie tych przepisów?
- 2) Czy przepis państwa członkowskiego, który dla tego, by można było dochodzić roszczenia odszkodowawczego, wprowadza wymóg uprzedniego stwierdzenia w drodze ostatecznej decyzji komisji arbitrażowej do spraw zamówień publicznych lub w drodze prawomocnego orzeczenia sądu rozpoznającego skargę na decyzję komisji arbitrażowej do spraw zamówień publicznych, że miało miejsce naruszenie przepisów, może zostać zastąpiony innym przepisem na podstawie prawa Unii? A zatem czy istnieje możliwość, by poszkodowany wykazał innymi środkami naruszenie przepisów?
- 3) Czy w ramach sporu o uzyskanie odszkodowania przepis proceduralny państwa członkowskiego, zezwalający na zaskarżenie przed sądem decyzji administracyjnej jedynie na podstawie argumentów prawnych podniesionych w postępowaniu przed komisją arbitrażową do spraw zamówień publicznych, mimo że poszkodowany, jako podstawę naruszenia uregulowania, które podnosi, może jedynie podnieść niezgodność z prawem swojego wykluczenia w oparciu o istnienie konfliktu interesów zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przez co spowoduje, że zostanie wykluczony z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego na innej podstawie, zgodnie z uregulowaniami właściwymi procedurze negocjacyjnej, przez to, że zostaną wprowadzone zmiany do jego kandydatury, jest niezgodny z prawem Unii, a w szczególności z zasadami skuteczności i równoważności, lub może wywołać skutek niezgodny z tym prawem i tymi zasadami?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Bratislave (Słowacja) w dniu 24 maja 2017 r. – PPC Power a.s./Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty

(Sprawa C-302/17)

(2017/C 269/07)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Bratislave

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PPC Power a.s.

Strona pozwana: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty

Pytanie prejudycjalne

Czy cele i zasady dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ ustanawiającej system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę 96/61/WE⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), w szczególności (i) zmniejszanie emisji dzięki postępowi technologicznemu (art. 1 oraz motywy 2 i 20), (ii) utrzymanie rozwoju gospodarczego oraz zachowanie spójności rynku wewnętrznego i niezakłóconej konkurencji (motywy 5 i 7), (iii) zmniejszanie emisji gazów w efektywny pod względem kosztów i skuteczny gospodarczo sposób (art. 1), wymóg pewności prawnej dotyczący operatorów określonych w art. 3 lit. f), związany z faktem, że operatorzy zgodnie z art. 9 mają prawo powoływać się na niezmiennosc krajowego planu rozdziału uprawnień przynajmniej na 18 miesięcy przed rozpoczęciem odpowiedniego okresu (to znaczy w odniesieniu do okresu od 2008 r. do 2012 r. przynajmniej od 30 czerwca 2006 r.), (iv) wymóg bezpłatnego przydziału uprawnień do emisji (art. 10), (v) prawo osób określonych w art. 13 ust. 3 akapit drugi do wydania im uprawnień do emisji w celu zastąpienia uprawnień znajdujących się w ich posiadaniu, których państwa członkowskie nie anulują zgodnie z art. 13 ust. 3 akapit pierwszy, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu państwa członkowskiego, które nakłada na operatorów określonych w art. 3 lit. f) dyrektywy, podlegających opodatkowaniu na terytorium tego państwa członkowskiego, obowiązek zapłaty podatku szczególnego, (i) którego podstawę prawną stanowi okoliczność, że zarządzanie uprawnieniami do emisji (w przypadku ich niewykorzystania i sprzedaży) podlega opodatkowaniu, bez względu na to, czy operator osiągnie dochód z tego zarządzania, (ii) przy czym te uprawnienia do emisji zostały przydzielone operatorom w oparciu o krajowy plan rozdziału uprawnień, przedstawiony Komisji Europejskiej przez państwo członkowskie na lata 2008–2012 w myśl art. 9 dyrektywy (to znaczy, że został notyfikowany Komisji Europejskiej i państwu członkowskiemu zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy i nie został odrzucony przez Komisję Europejską zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy), który stanowi zgodnie z art. 10 dyrektywy, że na pięcioletni okres rozpoczynający się dnia 1 stycznia 2008 r. rozdziela się bezpłatnie 100 % uprawnień do emisji (iv), przy czym stawka podatku wynosi 80 % podstawy opodatkowania uprawnień do emisji określonej jako suma kwot wynikających z pomnożenia liczby uprawnień przeniesionych (sprzedanych) w każdym miesiącu kalendarzowym przez średnią cenę rynkową uprawnień obowiązującą w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym zostało dokonane ich przeniesienie, oraz kwoty wynikającej z pomnożenia liczby uprawnień niewykorzystanych przez średnią cenę rynkową uprawnień w danym roku kalendarzowym, (v) przy czym średnie ceny rynkowe są obliczane jako zwykła średnia arytmetyczna cen ostatniej transakcji przeprowadzonej na giełdzie w ciągu dnia (to znaczy, że podatek nie zależy od ceny, za którą uprawnienia zostały faktycznie sprzedane)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 275, s. 32, wyd. specj. w jęz. polskim rozdz. 15, t. 7, s. 631.

⁽²⁾ Dz.U. 1996, L 257, s. 26, wyd. specj. w jęz. polskim rozdz. 15, t. 3, s. 80.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 24 maja 2017 r. – Headlog Limited/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

(Sprawa C-303/17)

(2017/C 269/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Headlog Limited

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítása

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy do celów udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione w postępowaniu o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w sprawie [C- 3/17] wniesionej przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság istotne znaczenie ma fakt, że kara administracyjna nie polega na grzywnie, tylko na czasowym zablokowaniu dostępu do danych elektronicznych na okres 90 dni, która to kara ma zasadniczo inne cechy (na przykład czasowemu zawieszeniu ulega świadczenie usługi, nie doręcza się decyzji w sprawie kary i nie ma możliwości wniesienia od niej skutecznego środka odwoławczego), i którą organ krajowy może nałożyć również za to samo działanie, kumulatywnie, oprócz kary grzywny?
- 2) Czy, zważywszy na charakter, surowość i sposób wymierzenia kary administracyjnej czasowego zablokowania dostępu do danych elektronicznych na okres 90 dni, a przede wszystkim na brak możliwości wniesienia od niej skutecznego środka odwoławczego, można zgodnie z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uznać, że sama ta kara stanowi nieproporcjonalnie surowe ograniczenie art. 56 TFUE oraz art. 17 ust. 1 i art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, którego w obecnej formie nie można uzasadnić celami ochrony konsumentów wyznaczonymi przez państwo członkowskie w dziedzinie gier losowych?
- 3) Czy do celów udzielenia odpowiedzi na pytanie szóste Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság w sprawie [C-3/17] istotne znaczenie ma fakt, że państwo członkowskie nie zapewnia, by zostały przyjęte uregulowania niezbędne do uzyskania— bądź w drodze przetargu na udzielenie koncesji, bądź w drodze przedstawienia oferty [na umowę] — zezwolenia na urządzanie gier losowych w kasynach on-line, i z tego powodu usługodawcy nie mogą uzyskać zezwoleń administracyjnych niezbędnych do świadczenia usługi?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 24 maja 2017 r. – Helga Löber/Barclays Bank PLC

(Sprawa C-304/17)

(2017/C 269/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Helga Löber

Strona pozwana: Barclays Bank PLC

Pytania prejudycjalne

Czy na podstawie art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ sądem właściwym w odniesieniu do pozaumownych roszczeń z tytułu odpowiedzialności za prospekt emisyjny, gdy:

- inwestor podjął decyzję o inwestycji spowodowaną zawierającym uchybienia prospektem emisyjnym w swoim miejscu zamieszkania
 - i na skutek tej decyzji przelał cenę kupna za papier wartościowy nabyty na rynku wtórnym ze swojego rachunku w banku austriackim na rachunek rozliczeniowy w innym banku austriackim, z którego cena kupna została następnie przelana na zlecenie strony powodowej na rzecz sprzedawcy, jest
- a) sąd, na którego obszarze właściwości inwestor ma miejsce zamieszkania,
 - b) sąd, na którego obszarze właściwości znajduje się siedziba lub filia banku prowadzącego rachunek bankowy strony powodowej, z którego dokonała ona przelewu zainwestowanej kwoty na rachunek rozliczeniowy,
 - c) sąd, na którego obszarze właściwości znajduje się siedziba lub filia banku prowadzącego rachunek rozliczeniowy,
 - d) jeden z tych sądów według wyboru strony powodowej,
 - e) żaden z tych sądów nie jest właściwy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresný súd Bratislava (Słowacja) w dniu 26 maja 2017 r. – FENS spol. s r.o./Slovenská republika – Úrad pre reguláciu sieťových odvetví

(Sprawa C-305/17)

(2017/C 269/10)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresný súd Bratislava

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FENS spol. s r.o.

Strona pozwana: Slovenská republika – Úrad pre reguláciu sieťových odvetví

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 30 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak § 12 ust. 9 rozporządzenia rządu Republiki Słowackiej nr 317/2007 ustanawiającego zasady funkcjonowania rynku energii elektrycznej, które wprowadza szczególną opłatę za wywóz energii elektrycznej z Republiki Słowackiej, bez różnicy, czy chodzi o wywóz energii elektrycznej z Republiki Słowackiej do państw członkowskich Unii Europejskiej czy do państw trzecich, w przypadku, gdy producent energii elektrycznej nie wykaże, że wywożona energia elektryczna została na terytorium Republiki Słowackiej przywieziona, czyli że opłata stosuje się wyłącznie do energii elektrycznej wytwarzanej w Republice Słowackiej, która zostaje z terytorium Republiki Słowackiej wywieziona?
- 2) Czy opłatę o skutku równoważnym do cła w rozumieniu art. 28 ust. 1 TFUE stanowi także opłata pieniężna, taka jak wprowadzona przepisami § 12 ust. 9 rozporządzenia rządu Republiki Słowackiej nr 317/2007 ustanawiającego zasady funkcjonowania rynku energii elektrycznej, a zatem opłata stosowana tylko do energii elektrycznej, która jest produkowana w Republice Słowackiej i jednocześnie wywożona z Republiki Słowackiej, niezależnie od tego, czy był to wywóz do państw trzecich czy też wywóz do państw członkowskich Unii Europejskiej?
- 3) Czy przepisy krajowe, takie jak § 12 ust. 9 rozporządzenia rządu Republiki Słowackiej nr 317/2007 ustanawiającego zasady funkcjonowania rynku energii elektrycznej, są zgodne z zasadą swobodnego przepływu towarów w rozumieniu art. 28 TFUE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tatabányai Törvényszék (Węgry) w dniu 26 maja 2017 r. – Éva Nothartová/József Boldizsár Sámson

(Sprawa C-306/17)

(2017/C 269/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Tatabányai Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Éva Nothartová

Strona pozwana: József Boldizsár Sámson

Pytanie prejudycjalne

Czy w wypadku powództwa wzajemnego opierającego się na innej umowie lub na innym stanie faktycznym, niż te na których zostało oparte powództwo główne – w celu ustalenia jurysdykcji do rozpatrzenia powództwa wzajemnego:

- a) zastosowanie ma jedynie art. 8 pkt 3 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽¹⁾ (zwanego dalej rozporządzeniem „Bruksela Ia”) gdyż tylko ten przepis dotyczy powództwa wzajemnego lub
- b) art. 8 pkt 3 rozporządzenia Bruksela Ia odnosi się jedynie do powództwa wzajemnego opierającego się na tej samej umowie lub na tym samym stanie faktycznym, na których zostało oparte powództwo główne, przez co nie ma zastosowania do powództwa wzajemnego nieopierającego się na umowie lub stanie faktycznym, na których oparto powództwo główne i z tego względu należy stwierdzić zgodnie z innymi przepisami rozporządzenia Bruksela Ia, że sąd właściwy do rozpatrzenia powództwa głównego jest właściwy również do rozpatrzenia powództwa wzajemnego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (Niderlandy) w dniu 29 maja 2017 r. – Levola Hengelo BV/Smilde Foods BV

(Sprawa C-310/17)

(2017/C 269/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Levola Hengelo BV

Strona pozwana: Smilde Foods BV

Pytania prejudycjalne

- 1) (a) Czy prawo Unii stoi na przeszkodzie temu by smak produktu spożywczego – jako własna twórczość intelektualna twórcy – mógł stanowić przedmiot ochrony przyznawanej na podstawie prawa autorskiego? W szczególności:

- (b) Czy na przeszkodzie przyznaniu ochrony na podstawie prawa autorskiego stoi fakt, iż wyrażenie „*dzieła literackie i artystyczne*” zawarte w art. 2 ust. 1 konwencji berneńskiej, która wiąże wszystkie państwa członkowskie Unii, obejmuje co prawda „*każdy produkt z obszaru literatury, nauki lub sztuki, niezależnie od tego, w jaki sposób i w jakiej postaci jest wyrażony*”, lecz wskazane w tym przepisie przykłady dotyczą jedynie utworów wizualnych i dźwiękowych?
- (c) Czy (potencjalna) nietrwałość produktu spożywczego i/lub subiektywny charakter doznania smakowego stoją na przeszkodzie uznaniu smaku produktu spożywczego za utwór objęty ochroną prawną autorską?
- (d) Czy system praw wyłącznych i ograniczeń, o którym mowa w art. 2-5 dyrektywy 2001/29/WE⁽¹⁾, stoi na przeszkodzie przyznaniu na podstawie prawa autorskiego ochrony smakowi produktu spożywczego?

2. W przypadku udzielenia na pytanie 1(a) odpowiedzi przeczącej:

- (a) Jakie są przesłanki objęcia smaku produktu spożywczego ochroną przyznaną przez prawo autorskie?
- (b) Czy prawną autorską ochroną smaku produktu spożywczego jest oparta wyłącznie na smaku, czy (również) na recepturze produktu spożywczego?
- (c) Co musi wykazać strona podnosząca w postępowaniu w przedmiocie naruszenia jej praw, że jest twórcą smaku produktu spożywczego objętego ochroną na podstawie prawa autorskiego? Czy wystarczy, by strona ta przedstawiła w ramach postępowania rzeczony produkt sądowi, tak by mógł on – za pośrednictwem zmysłów węchu i smaku – sformułować swój własny osąd kwestii, czy dany smak produktu spożywczego spełnia wymogi objęcia ochroną prawną autorską? Czy też strona powodowa musi (również) przedstawić opis kreatywnych wyborów, których dokonała w kontekście kompozycji smaku i/lub recepturę, które pozwalają na uznanie smaku za własną twórczość intelektualną twórcy?
- (d) W jaki sposób na etapie postępowania w przedmiocie naruszenia praw sąd ma stwierdzić, czy smak produktu spożywczego strony pozwanej jest zbliżony w tak dużym stopniu do smaku produktu spożywczego strony powodowej, że zachodzi naruszenie praw autorskich? Czy w ramach rzeczony oceny ma (również) znaczenie, że całościowe wrażenie wywoływane przez obydwa smaki jest bardzo zbliżone?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 230).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Zaragoza (Hiszpania) w dniu 29 maja 2017 r. – Pilar Centeno Meléndez/
Universidad de Zaragoza**

(Sprawa C-315/17)

(2017/C 269/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo de Zaragoza

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pilar Centeno Meléndez

Strona pozwana: Universidad de Zaragoza

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy klauzula 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca⁽¹⁾ ma zastosowanie do związanego z karierą poziomą dodatku do wynagrodzenia, którego żąda skarżąca ze względu na to, że mamy do czynienia z warunkiem pracy, czy też, przeciwnie, mamy do czynienia z rodzajem wynagrodzenia mającym cechy wskazane w niniejszym postanowieniu i uzależnionym od podmiotowego statusu odbiorcy uzyskanego poprzez pracę wykonywaną przez wiele lat zgodnie z zasadami stopniowego zwiększania złożoności i odpowiedzialności, stabilności, specjalizacji i profesjonalizmu.

- 2) Nawet jeśli odpowiedź udzielona na powyższe pytanie będzie twierdząca i Trybunał uzna dodatek do wynagrodzenia za warunek pracy zaliczający się do warunków, do których odnosi się klauzula 4 pkt 1 porozumienia ramowego, czy różnica w wynagrodzeniu jest uzasadniona obiektywnymi powodami?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 29 maja 2017 r. – Marle Participations SARL/Ministre de l'Économie et des Finances**

(Sprawa C-320/17)

(2017/C 269/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marle Participations SARL

Strona przeciwna: Ministre de l'Économie et des Finances

Pytania prejudycjalne

Do Trybunału Sprawiedliwości zwrócono się o wydanie orzeczenia w kwestii, czy — i jeśli to konieczne, na jakich warunkach — wynajem budynków przez spółkę holdingową na rzecz spółki zależnej stanowi pośrednią lub bezpośrednią ingerencję w zarządzanie tą spółką zależną, skutkując przyznaniem nabyciu lub posiadaniu udziałów lub akcji w tej spółce zależnej statusu działalności gospodarczej w rozumieniu dyrektywy z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹).

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wychowen kasacionen syd
(Bułgaria) w dniu 6 czerwca 2017 r. – Neli Wyłczewa/Georgios Babanarakis**

(Sprawa C-335/17)

(2017/C 269/15)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wychowen kasacionen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Neli Wyłczewa

Strona pozwana: Georgios Babanarakis

Pytanie prejudycjalne

Czy wskazane w art. 1 ust. 2 lit. a) i w art. 2 pkt 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 (¹) z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej pojęcie „prawa do osobistej styczności z dzieckiem” należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie nie tylko do stosunków między rodzicami a dziećmi, lecz także do stosunków z innymi niż rodzice krewnymi, a mianowicie z babcią i dziadkiem?

(¹) Dz.U. 2003, L 338, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wychowen
administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 7 czerwca 2017 r. – Virginie Marie Gabriel Guigo/Fond
„Garantirani wzemanja na rabotnicite i służitelite”**

(Sprawa C-338/17)

(2017/C 269/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wychowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Virginie Marie Gabriel Guigo

Strona przeciwna: Fond „Garantirani wzemanja na rabotnicite i służitelite”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 151 i 153 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 3, 4, 11 i 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one przepis krajowy taki jak art. 4 ust. 1 Zakon za garantiranite wzemanja na rabotnicite i służitelite pri nesystojatelnost na rabotodatelja (ustawy o gwarantowanych należnościach pracowników w wypadku upadłości pracodawcy), na mocy którego z zakresu ochrony dotyczącej należności za pracę wyłączono osoby, których stosunki prawne zostały rozwiązane przed określonym trzymiesięcznym terminem przed wpisem postanowienia o wszczęciu postępowania upadłościowego pracodawcy?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy zasadę autonomii procesowej państw członkowskich, nakreśloną zasadami równoważności, skuteczności i proporcjonalności w kontekście zamierzonego w art. 151 i 153 TFUE i w dyrektywie 2008/94/WE celu socjalnego, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one jako zgodny środek krajowy taki jak art. 25 Zakon za garantiranite wzemanja na rabotnicite i służitelite pri nesystojatelnost na rabotodatelja, na mocy którego z upływem dwumiesięcznego terminu od daty wpisu postanowienia o wszczęciu postępowania upadłościowego wygasa również uprawnienie do dochodzenia oraz uprawnienie do otrzymania gwarantowanych należności, jeżeli w prawie wewnętrznym państwa istnieje przepis taki jak art. 358 ust. 1 pkt 3 Kodeks na truda (kodeksu pracy), na mocy którego termin do dochodzenia należności za pracę jest trzyletni, licząc od daty, w której należało wypłacić należność, a otrzymanych po tym terminie płatności nie uważa się za nienależnie uiszczone?
- 3) Czy art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on podobne rozróżnienie z jednej strony między pracownikami z niezaspokojonymi należnościami, których stosunki prawne zostały rozwiązane przed ustalonym trzymiesięcznym terminem przed wpisem postanowienia o wszczęciu postępowania upadłościowego pracodawcy, ponadto przy uwzględnieniu tych, których stosunki prawne zostały rozwiązane w ustalonym trzymiesięcznym okresie, a z drugiej strony pracownikami mającymi w wypadku rozwiązania ich stosunków pracy prawo do ochrony w odniesieniu do niezaspokojonych należności w trzyletnim terminie od daty, w której należało wypłacić należność, zgodnie z art. 358 ust. 1 pkt 3 Kodeks na truda?
- 4) Czy art. 4 w związku z art. 3 dyrektywy 2008/94/WE i z zasadą proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one przepis taki jak art. 25 Zakon za garantiranite wzemanja na rabotnicite i służitelite pri nesystojatelnost na rabotodatelja, na mocy którego automatycznie i bez możliwości indywidualnej oceny istotnych okoliczności z upływem dwumiesięcznego terminu od daty wpisu postanowienia o wszczęciu postępowania upadłościowego wygasa również uprawnienie do dochodzenia oraz uprawnienie do otrzymania gwarantowanych należności za pracę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus (Estonia) w dniu 13 czerwca 2017 r. – Eesti Pagar AS/Ettevõtlike Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Sprawa C-349/17)

(2017/C 269/17)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eesti Pagar AS

Strona pozwana: Ettevõtlike Arendamise Sihtasutus, Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wykładni art. 8 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 ⁽¹⁾ uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu WE (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) należy dokonywać w taki sposób, że w kontekście tego przepisu rozpoczęto prace „nad projektem lub działaniem” wówczas, gdy mające być dofinansowane działanie przykładowo polega na zakupie instalacji i w odniesieniu do określonej instalacji zawarta zostaje umowa sprzedaży? Czy jednostki w państwach członkowskich są uprawnione do oceny naruszenia zawartego w tym przepisie kryterium na podstawie kosztów, powstałych w wyniku odstąpienia od umowy niezgodnej z wymogiem zaistnienia efektu zachęty? Jeżeli jednostki w państwach członkowskich posiadają takie uprawnienie, to przy jakiej wysokości kosztów (procentowo), powstałych w wyniku odstąpienia od umowy, można zakładać, że w aspekcie spełnienia wymogu zaistnienia efektu zachęty są one dostatecznie marginalne?
- b) Czy w sytuacji, gdy Komisja Europejska nie wydała stosownej decyzji, jednostka w państwie członkowskim jest zobowiązana do dochodzenia zwrotu udzielonej przez nią niezgodnej z prawem pomocy?
- c) Czy działanie jednostki w państwie członkowskim, która zdecydowała o przyznaniu pomocy w błędnym przekonaniu, iż chodzi o pomoc spełniającą wymogi wyłączeń blokowych, a w rzeczywistości przyznała pomoc niezgodną z prawem, może wywołać u beneficjentów tej pomocy powstanie uzasadnionych oczekiwań? Czy do wykazania powstania u beneficjentów uzasadnionych oczekiwań wystarczy w szczególności, iż jednostka w państwie członkowskim przy przyznawaniu niezgodnej z prawem pomocy zna okoliczności powodujące, iż pomoc nie jest objęta wyłączeniami blokowymi?

W przypadku udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy musi nastąpić wyważenie interesu publicznego i interesu jednostki? Czy w kontekście stosownego wyważenia ma znaczenie to, czy Komisja Europejska w odniesieniu do omawianej pomocy wydała decyzję, w której uznaje ją za niezgodną ze wspólnym rynkiem?

- d) Jaki okres przedawnienia obowiązuje w przypadku dochodzenia przez jednostkę w państwie członkowskim zwrotu pomocy niezgodnej z prawem? Czy okres ten wynosi 10 lat, analogicznie jak okres, po upływie którego pomoc zgodnie z art. 1 i 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾ ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, staje się pomocą istniejącą i nie może już być dochodzony jej zwrot, czy 4 lata zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich?

Jaka jest podstawa prawna dla takiego dochodzenia zwrotu, jeżeli pomoc udzielona została z funduszu strukturalnego: art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej czy rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich?

- e) Czy jednostka w państwie członkowskim, która dochodzi zwrotu niezgodnej z prawem pomocy, jest przy tym zobowiązana żądać od beneficjenta odsetek od tej niezgodnej z prawem pomocy? Jeżeli tak, to jakie reguły obowiązują w przypadku naliczania odsetek – m. in. w odniesieniu do stopy procentowej i okresu ich naliczania?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 214, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. 1995, L 312, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd –
Warna (Bułgaria) w dniu 13 czerwca 2017 r. – „Varna Holideis” EOOD/Direktor na direkcija
„Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Warna przy Centralno upravljenje na
Nacionalnata agencija za prichodite**

(Sprawa C-364/17)

(2017/C 269/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Varna Holideis” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Warna przy Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 90 ust. 1 i art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że wymagają one dokonania korekty wykonanego w odniesieniu do dostawy prawa do odliczenia także w wypadkach takich jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym w prawomocnym wyroku sądu stwierdzono nieważność transakcji, w związku z którą wykonano prawo do odliczenia, czy też w kontekście określonej w art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 definicji w takich wypadkach należy przyjąć, że nie istnieje dostawa i pierwotnie nie nastąpiła wymagalność podatku?
- 2) Czy art. 185 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przy braku krajowych uregulowań dotyczących dokonania korekty wykonanego prawa do odliczenia, w wypadku stwierdzonej w wyroku sądu nieważności transakcji, dopuszcza się dokonanie korekty bezpośrednio na podstawie art. 90 ust. 1 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-377/17)

(2017/C 269/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, H. Tserepa-Lacombe, L. Malferrari, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w zakresie, w jakim Republika Federalna Niemiec utrzymała obowiązkowe opłaty dla architektów i inżynierów na podstawie HOAI (rozporządzenia w sprawie opłat dla architektów i inżynierów), uchybiła ona zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE oraz na mocy art. 49 TFUE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niemieckie rozporządzenie w sprawie opłat dla architektów i inżynierów (Honorarordnung für Architekten und Ingenieure – HOAI) ustala system minimalnych i maksymalnych cen za usługi tej grupy zawodowej. System ten utrudnia wejście na rynek architektom i inżynierom, którzy pragną konkurować z prowadzącymi już działalność usługodawcami w drodze ofert poza dozwolonym zakresem cenowym. W tym względzie uniemożliwia się tym usługodawcom świadczenia usług o tej samej jakości po niższych cenach i świadczenia usług o wyższej jakości po wyższych cenach.

Stanowi to ograniczenie swobody przedsiębiorczości w świetle zarówno art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE jak i art. 49 TFUE.

To ograniczenie nie jest uzasadnione; w szczególności nie jest uzasadnione interesem zagwarantowania jakości usług, która nie jest bezpośrednio związana z ceną.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2017 r. – Ruiz Molina/EUIPO

(Sprawa T-233/16 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony zawierająca klauzulę o rozwiązaniu umowy, w przypadku gdy nazwisko pracownika nie zostanie umieszczone na liście rezerwy kadrowej kolejnego konkursu otwartego — Rozwiązanie umowy na podstawie klauzuli rozwiązującej — Przekształcenie umowy na czas określony w umowę na czas nieokreślony — Powaga rzeczy osądzonej — Klauzula 5 ust. 1 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Obowiązek uzasadnienia)

(2017/C 269/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: José Luis Ruiz Molina (San Juan de Alicante, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci N. Lhoest i S. Michiels)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūtė, pełnomocnik, wspierana przez adwokata B. Wägenbaura)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 2 marca 2016 r., Ruiz Molina/OHIM (F-60/15, EU:F:2016:28).

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) José Luis Ruiz Molina pokrywa własne koszty, jak również koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 7 czerwca 2017 r. – De Masi/Komisja

(Sprawa T-11/16) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Brak decyzji potwierdzającej — Wniosek o udzielenie dostępu w ramach współpracy międzyinstytucjonalnej na podstawie art. 230 TFUE — Dokumenty dotyczące prac grupy ds. kodeksu postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Oczywista niedopuszczalność]

(2017/C 269/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fabio De Masi (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: profesor A. Fischer-Lescano)

Strona przeciwna: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher, J. Baquero Cruz i A. Buchet, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji zawartej podobno w piśmie Komisji z dnia 9 grudnia 2015 r. zawierającym odpowiedź na wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów grupy ds. kodeksu postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) złożony przez skarżącego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43), i, po drugie, decyzji zawartej podobno w piśmie Komisji z dnia 9 grudnia 2015 r. zawierającym odpowiedź na wniosek o udzielenie dostępu do tych samych dokumentów złożony przez przewodniczącego komisji specjalnej Parlamentu Europejskiego do spraw interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Fabio De Masi pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 13 czerwca 2017 r. – Uniwersytet Wrocławski/REA

(Sprawa T-137/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Brak reprezentowania przez adwokata lub radcę prawnego — Oczywista niedopuszczalność)

(2017/C 269/22)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Uniwersytet Wrocławski (Wrocław, Polska) (przedstawiciel: W. Dubis, radca prawny)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA) (przedstawiciele: S. Payan-Lagrou i V. Canetti, pełnomocnicy, wspierane przez M. Le Berre'a, adwokata, oraz G. Maternę, radcę prawnego)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji REA, działającej na podstawie umocowania Komisji Europejskiej, o wypowiedzeniu umowy w sprawie grantu Cossar (nr 252908) i o zobowiązaniu strony skarżącej do zwrotu kwot 36 508,37 EUR, 58 031,38 EUR i 6 286,68 EUR oraz do zapłaty kary umownej w kwocie 5 803,14 EUR, a po drugie, żądanie dokonania przez REA zwrotu odpowiednich kwot wraz z należnymi odsetkami, liczonymi od dnia dokonania każdej z płatności do dnia zapłaty.

Sentencja

- 1) Skarga w sprawie T-137/16 zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Uniwersytet Wrocławski pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Agencję Wykonawczą ds. Badań Naukowych (REA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 6.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Megasol Energie/Komisja**(Sprawa T-152/16) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dumping — Subwencje — Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniwi) wysyłanych z Malezji i Tajwanu — Rozszerzenie na ten przywóz ostatecznego cła antydumpingowego oraz ostatecznego cła wyrównawczego nałożonych na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chin — Brak interesu prawnego — Niedopuszczalność)

(2017/C 269/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Megasol Energie AG (Wangen an de Aare, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat T. Wegner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, A. Demeneix i K. Blanck-Putz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 263 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/184 z dnia 11 lutego 2016 r. rozszerzającego ostateczne cło wyrównawcze nałożone rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1239/2013 na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) wysyłanych z Malezji i Tajwanu, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji i Tajwanu (Dz.U. 2016, L 37, s. 56) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/185 z dnia 11 lutego 2016 r. rozszerzającego ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (UE) nr 1238/2013 na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) wysyłanych z Malezji i Tajwanu, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji i Tajwanu (Dz.U. 2016, L 37, s. 76), w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do skarżącej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.
- 2) Megasol Energie AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER SMOKY)**(Sprawa T-179/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER SMOKY — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 269/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guinot SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 2905/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guinot a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER SHAPE)

(Sprawa T-180/16) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER SHAPE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 269/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guinot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 2907/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guinot a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER PRECISE)**(Sprawa T-181/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER PRECISE — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 269/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guinot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 2911/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guinot a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER DUO)**(Sprawa T-182/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER DUO — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 269/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guinot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 2916/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guinot a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – L'Oréal/EUIPO – Guinot (MASTER DRAMA)**(Sprawa T-183/16) ⁽¹⁾**

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASTER DRAMA — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy MASTERS COLORS PARIS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna — Artykuł 126 regulaminu postępowania]

(2017/C 269/28)**Język postępowania: francuski****Strony**

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci T. de Haan i P. Péters)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Guinot (Paryż) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 lutego 2016 r. (sprawa R 2500/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Guinot a L'Oréal.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) L'Oréal zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 20.6.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Inox Mare/Komisja**(Sprawa T-289/16) ⁽¹⁾**

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 883/2013 — Dochodzenie zewnętrzne OLAF-u — Sprawozdanie i zalecenia — Akty niepodlegające zaskarżeniu — Niedopuszczalność]

(2017/C 269/29)**Język postępowania: włoski****Strony**

Strona skarżąca: Inox Mare Srl (Rimini, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Baquero Cruz, D. Nardi i L. Grønfeldt, następnie J. Baquero Cruz i D. Nardi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i dotyczące stwierdzenia nieważności raportu końcowego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) dotyczącego dochodzenia zewnętrznego OF/2013/0086/B1 [THOR(2015) 40189 z dnia 26 listopada 2015 r.], odnoszącego się do tego raportu zalecenia dyrektora generalnego OLAF-u [THOR (2015) 42057 z dnia 9 grudnia 2015 r.] oraz wcześniejszych i ściśle powiązanych aktów OLAF-u.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Inox Mare Srl pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 20 czerwca 2017 r. – CSL Behring/EUIPO – Vivatrex (Vivatrex)

(Sprawa T-346/16) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Vivatrex — Wygaśnięcie prawa do wcześniejszego unijnego znaku towarowego — Umorzenie postępowania)

(2017/C 269/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CSL Behring AG (Berno, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci M. Best, U. Pfléghar i S. Schäffner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošūtė, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Vivatrex GmbH (Akwizgran, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat F. Stangl)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 kwietnia 2016 r. (sprawy połączone R 1263/2015-4 i R 1221/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między CSL Behring a Vivatrex.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 21 czerwca 2017 r. – Inox Mare/Komisja**(Sprawa T-347/16) ⁽¹⁾****(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Decyzja Komisji stwierdzająca, że zwrot należności przywozowych nie jest uzasadniony w danej sprawie — Skarga innego podmiotu gospodarczego — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2017/C 269/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Inox Mare Srl (Rimini, Włochy) (przedstawiciel: adwokat R. Holzeisen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros, J. Baquero Cruz i D. Nardi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C (2015) 9672 final z dnia 6 stycznia 2016 r. stwierdzającej, że zwrot należności przywozowych nie jest uzasadniony w danej sprawie (REM 02/14).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Inox Mare Srl pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 22 czerwca 2017 r. – Vankerckhoven-Kahmann/Komisja**(Sprawa T-582/16) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Urzędnicy — Odtworzenie ścieżki kariery — Odmowa awansu — Przeniesienie między instytucjami — Zaszeregowanie do grupy — Wniosek w rozumieniu art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Rozsądny termin — Niedopuszczalność)**

(2017/C 269/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Monique Vankerckhoven-Kahmann (Enghien, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo G. Berscheid i C. Berardis-Kayser, następnie G. Berscheid i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji odmownej Komisji z dnia 17 kwietnia 2015 r. w sprawie zmiany zaszeregowania skarżącej przyjętego przy przeniesieniu, a po drugie, decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2015 r. o oddaleniu zażalenia złożonego w dniu 17 lipca 2015 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Monique Vankerckhoven-Kahmann pokrywa własne koszty jak również koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 25.4.2016 r. (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-11/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.)

**Postanowienie Sądu z dnia 14 czerwca 2017 r. – Márquez Alentà/EUIPO – Fiesta Hotels & Resorts
(Przedstawienie mrówki)**

(Sprawa T-657/16) ⁽¹⁾

**(Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego
przedstawiającego mrówkę — Uchylenie zaskarżonej decyzji — Następca bezprzedmiotowość sporu —
Umorzenie postępowania)**

(2017/C 269/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Marc Márquez Alentà (Cervera, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: E. Zaera Cuadrado, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również: Fiesta Hotels & Resorts, SL (Ibiza, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 czerwca 2016 r. (sprawa R 1242/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Fiesta Hotels & Resorts a Marcem Márquezem Alentà.

Sentencja

1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.

2) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) pokrywa swoje własne koszty oraz koszty poniesione przez Marca Márqueza Alentà.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 29 maja 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-863/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Windykacja nienależnie wypłaconych kwot — Częściowa oczywista niedopuszczalność — Częściowe umorzenie postępowania)

(2017/C 269/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceccaldi i J.-P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: pełnomocnicy S. Seyr i G. Corstens)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie odzyskania od skarżącego kwoty 320 026,23 EUR nienależnie wypłaconej z tytułu zatrudnienia asystentów parlamentarnych i stwierdzenia nieważności związanej z tą decyzją noty obciążeniowej z dnia 4 lutego 2016 r. oraz decyzji kwestorów z dnia 4 października 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącego na decyzję z dnia 29 stycznia 2016 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna w zakresie, w jakim odnosi się ona do żądania stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2016 r. w sprawie odzyskania od Jeana-Marie Le Pena kwoty 320 026,23 EUR nienależnie wypłaconej z tytułu zatrudnienia asystentów parlamentarnych, związanej z tą decyzją noty obciążeniowej z dnia 4 lutego 2016 r. oraz żądania zasądzenia od Parlamentu na rzecz skarżącego 50 000 EUR tytułem kosztów podlegających zwrotowi.
- 2) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone w zakresie, w jakim odnosi się ono do żądania stwierdzenia nieważności decyzji kwestorów z dnia 4 października 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącego na decyzję z dnia 29 stycznia 2016 r.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Jalkh/Parlament

(Sprawa T-26/17 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Uchylenie immunitetu parlamentarnego członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 269/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvillers, Francja) (przedstawiciele: początkowo J.P. Le Moigne, następnie M. Ceccaldi, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Dean i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie uchylenia immunitetu J.F. Jalkha w świetle postępowania sądowego (nr 1422400530) wszczętego przed tribunal de grande instance de Paris (Francja)

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Jalkh/Parlament

(Sprawa T-27/17 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Uchylenie immunitetu parlamentarnego członka Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2017/C 269/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvillers, Francja) (przedstawiciele: początkowo J.P. Le Moigne, następnie M. Ceccaldi, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Dean i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie uchylenia immunitetu J.F. Jalkha w świetle postępowania sądowego (nr 14142000183) wszczętego przed tribunal de grande instance de Nanterre (Francja)

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2017 r. – PC/EASO

(Sprawa T-610/16)

(2017/C 269/37)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: PC (przedstawiciel: adwokat L. Railas)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dotyczącego strony skarżącej negatywnego sprawozdania z oceny okresu stażu i nakazanie EASO sporządzenia nowego sprawozdania z oceny strony skarżącej w sprawie utrzymania jej na zajmowanym stanowisku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EASO/ED/2015/358;
- stwierdzenie, że organ upoważniony do zawierania umów nie brał udziału w zwolnieniu strony skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji EASO/HR/2015/607, na mocy której rozwiązano stosunek pracy strony skarżącej po zakończeniu okresu stażu, z tym skutkiem, że stosunek pracy będzie trwał bez przerwy od dnia 1 marca 2015 r. do dnia 28 lutego 2020 r. (przewidzianego w umowie dnia zakończenia stosunku pracy);
- jeżeli EASO nie będzie mógł przywrócić strony skarżącej na stanowisko pracy, zasądzenie od EASO odszkodowania na rzecz skarżącej za szkodę wyrządzoną niezgodną z prawem decyzją EASO, poprzez zapłatę na rzecz strony skarżącej, tytułem odszkodowania, wynagrodzenia, dodatków i składek emerytalnych pracodawcy odpowiadających zatrudnieniu skarżącej w okresie między 1 grudnia 2015 r. a 28 lutego 2020 r.;
- jeżeli EASO może przywrócić stronę skarżącą na stanowisko pracy, nakazanie EASO zapłaty na rzecz strony skarżącej, tytułem odszkodowania, wynagrodzenia, dodatków i składek emerytalnych pracodawcy odpowiadających zatrudnieniu skarżącej w okresie, w którym nie wykonywała ona swoich funkcji, między dniem 1 grudnia 2015 r. a przywróceniem jej do pracy;
- nakazanie EASO zapłaty na rzecz strony skarżącej sześciomiesięcznego wynagrodzenia i składek pracodawcy, tak jak stwierdzono w sprawie F-113/13, pkt 5; oraz
- obciążenie EASO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez ocenającego okres stażu, który sporządził negatywne sprawozdanie z oceny wspomnianego okresu i bezpodstawnie publicznie krytykował stronę skarżącą. Strona skarżąca twierdzi, że bez żadnego odniesienia do orzecznictwa lub do innego źródła prawa EASO stwierdził, iż (każdy) „ocenający dysponuje szczególnie szerokimi uprawnieniami dyskrecyjnymi przy ocenie pracy osoby, co do której powinien sporządzić sprawozdanie, ponieważ sprawozdanie z oceny zawiera swobodnie wyrażoną przez ocenającego opinię”.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez EASO kryterium sprawiedliwej oceny przy sporządzeniu sprawozdania z oceny odnoszącego się do okresu stażu. Oceny okresu stażu, na której oparto decyzję o zwolnieniu, dokonano bez uwzględnienia „zaistniałych okoliczności faktycznych” i z naruszeniem reguł mających zastosowanie do personelu lub przewodnika EASO dotyczącego oceny personelu w okresie stażu oraz bez uwzględnienia uwag na piśmie dotyczących sprawozdania z oceny okresu stażu.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez EASO zasady równego traktowania, a także błędnej wykładni przez EASO przepisów Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, przy zastosowaniu ich do strony skarżącej.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy popełnionego przez EASO błędu w ocenie poprzez podpisanie urzędowego dokumentu Unii EASO/ED/2015/358 (delegowania uprawnień), który przyjęto niezgodnie z prawem ze względu na brak wiążących przepisów wykonawczych przyjętych przez Radę administracyjną EASO, co wskazuje na oczywisty konflikt interesów, a data tego dokumentu jest, zdaniem strony skarżącej, nieprawdziwa.
- 5) Zarzut piąty dotyczy używania przez EASO w sprawozdaniu z oceny okresu stażu i w dalszej procedurze dokumentu EASO/ED/2015/358, który został antydatowany.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia przez EASO w toku całej procedury oceny okresu stażu reguł proceduralnych mających zastosowanie do procedury oceny, reguł dotyczących dochodzenia administracyjnego, a także prawa do obrony strony skarżącej. Zdaniem strony skarżącej decyzja dotycząca sprawozdania z oceny okresu stażu mogłaby być odmienna, czyli pozytywna, gdyby EASO nie naruszył przepisów prawa Unii mających zastosowanie do personelu oraz przewodnika EASO dotyczącego oceny personelu w okresie stażu.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy tego, że strona skarżąca ważne przedstawiła argumenty mające na celu podważenie ważności decyzji w sprawie zwolnienia. Zdaniem strony skarżącej decyzja EASO o rozwiązaniu jej umowy o pracę jest oparta na błędnej ocenie naruszeń, jakich dopuścił się EASO w toku procedury dotyczącej oceny okresu stażu, w tym niezgodnego z prawem mianowania autora decyzji w sprawie zwolnienia, braku jego profesjonalizmu w sprawach personalnych, braku doświadczenia w zakresie dokumentów dotyczących oceny okresu stażu, uchybień w zakresie oceny okresu stażu, a także przedstawionych przez stronę skarżącą zarzutów szczegółowych i komentarzy.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2017 r. – Ostvesta SIA/Komisja

(Sprawa T-175/17)

(2017/C 269/38)

Język postępowania: łotewski

Strony

Strona skarżąca: Ostvesta SIA (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: J. Davidovičs, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z misji THOR (2013) 11413-07/05/2013 Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) wraz z 15 załącznikami, sprawozdania końcowego OF/2010/0827/B1, sprawozdania nr OF/2010/0827 i sprawozdania THOR (2011) 27463 z powodu poważnych nieprawidłowości, którymi są one obciążone, a także środków zalecanych przyjętych w oparciu o nie.
- obciążenie kosztami strony przeciwnej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na tym, że zaskarżone akty wiążą służby podatkowe i sądy państwa wywołując bezpośrednie skutki prawne, które naruszają interesy i skuteczne prawa osobiste skarżące, zmieniając jej sytuację prawną, z którego to powodu mają status aktów podlegających zaskarżeniu, biorąc pod uwagę:
 - charakter „zasobów własnych Unii” należności celnych i związanych z tym zobowiązań państw członkowskich, które muszą pobierać owe należności celne.
 - charakter OLAF jako dochodzeniowego organu administracyjnego, który wstępuje w zadania Komisji w odniesieniu do dochodzeń zewnętrznych.
 - rolę Komisji Europejskiej jako instytucji o funkcji wykonawczej w celu zastosowania kodeksu.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone akty są sprzeczne z prawem i obarczone są nieprawidłowościami, ponieważ:
 - nie zawierają one żadnego podstawowego elementu z elementów ujętych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r.; innymi słowy, nie wskazano w nich ani gwarancji proceduralnych dochodzenia, ani osób, które uczestniczą w dochodzeniu, ani wysłuchania przedstawicieli prawnych strony skarżące, ani też początkowej kwalifikacji prawnej.
 - w sposób nieuzasadniony i sprzeczny wyłączona została odpowiedzialność właściwych organów.
 - OLAF nie wypełnił obowiązku przeprowadzenia dochodzenia w sposób obiektywny i niezależny z poszanowaniem domniemania istnienia odpowiedzialności.
 - w sprawozdaniu z misji i w sprawozdaniu końcowym zawarta została nieprawidłowa informacja w wyniku braku wytycznej lub w wyniku braków w wytycznej.
 - naruszono i zastosowano w sposób nieprawidłowy uregulowanie wspólnotowe w dziedzinie cel antydumpingowych.
 - naruszono i zastosowana w nieprawidłowy sposób uregulowanie wspólnotowe i uregulowanie Republiki Tajwanu w przedmiocie obowiązku nałożonego na BOFT [Bureau of foreign trade] Tajwanu polegającego na wykazaniu pochodzenia towarów, które się poświadcza.
 - naruszono i zastosowano w nieprawidłowy sposób art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny.
 - Naruszono traktaty i przepisy prawne dotyczące ich stosowania, a także Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a dokładniej, jej art. 41.

**Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2017 r. – European Dynamics Luxembourg i Evropaiki Dynamiki/
Komisja**

(Sprawa T-281/17)

(2017/C 269/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Dynamics Luxembourg SA (Luksemburg, Luksemburg) i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci M. Sfyri i C.-N. Dede.)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej o udzieleniu zamówienia, dotyczącej drugiej fazy ograniczonej procedury przetargowej (oznaczenie przetargu EuropeAid/138143/DH/SER/AL) zakomunikowanej stronie skarżącej pismem strony pozwanej z dnia 6 marca 2017 r., którym strona skarżąca została poinformowana o odrzuceniu złożonej przez nią oferty i udzieleniu zamówienia innemu oferentowi;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania z tytułu utraty możliwości otrzymania zamówienia w wysokości 240 000 EUR (dwustu czterdziestu tysięcy euro);
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz strony skarżącej odszkodowania retorsyjnego w wysokości 40 000 EUR (czterdziestu tysięcy euro);
- obciążenie strony pozwanej kosztami obsługi prawnej poniesionymi przez stronę skarżącą, a także innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez nią w związku z niniejszą skargą, nawet w wypadku oddalenia skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez stronę pozwaną prawa zamówień publicznych Unii Europejskiej, zasad przejrzystości i równego traktowania oraz przepisów rozporządzenia finansowego poprzez zaniechanie zakomunikowania stronie skarżącej decyzji o udzieleniu zamówienia w tym samym czasie, kiedy decyzja ta została zakomunikowana pozostałym oferentom oraz odmowę zastosowania okresu zawieszenia jej wykonania. Strona skarżąca twierdzi, że działanie strony pozwanej naruszyło zasadę dobrej administracji wpływając negatywnie na jej prawo do wniesienia skutecznego środka zaskarżenia przeciwko zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący zmiany specyfikacji warunków zamówienia poprzez wprowadzenie nowych warunków na kilka dni przed upłynięciem terminu składania ofert. Postępując w ten sposób strona pozwana naruszyła art. 112 rozporządzenia finansowego, ponieważ zmiany w dokumentacji zamówienia nastąpiły w wyniku kontaktów podjętych w trakcie procedury udzielenia zamówienia, a dokładnej w wyniku wyjaśnień udzielonych oferentom.
3. Zarzut trzeci dotyczący licznych oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez stronę pozwaną, które przedstawione są w wyciągu ze sprawozdania z oceny zakomunikowanym stronie skarżącej oraz wprowadzenia przez stronę pozwaną nowych i nieznanych kryteriów na etapie dokonywania oceny ofert.

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2017 r. – Aide et Action France/Komisja

(Sprawa T-357/17)

(2017/C 269/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Aide et Action France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Le Mièrre)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 6 kwietnia 2017 r. oraz noty obciążeniowej nr 3241607987 otrzymanej w dniu 8 sierpnia 2016 r., wraz z wszystkimi skutkami prawnymi, jakie się z tym wiążą;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz Aide et Action France kwoty 8 000 EUR na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący interesu i legitymacji procesowej skarżącej, w związku z tym, że decyzja z dnia 6 kwietnia 2017 r. (zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) wywołuje wobec niej skutki prawne.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w związku z tym, że:
 - decyzja ta narusza art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
 - w decyzji tej nie wskazano żadnych jasnych i jednoznacznych okoliczności faktycznych i prawnych;
 - Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że doszło do niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań umownych bez określenia konkretnego postanowienia umownego, które pozwalałoby to potwierdzić, ani bez określenia kryterium, na podstawie którego ustaliła wysokość wskazanego długu;
 - decyzja ta nie została wystarczająco uzasadniona nawet w świetle kontekstu, w jakim została wydana;
 - dochodzenia przeprowadzone przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz opis stanu faktycznego nie pozwalają na zrozumienie zakresu środka, jaki został podjęty wobec strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący odmowy udostępnienia ostatecznego sprawozdania OLAF-u przekazanego Komisji Europejskiej w związku z tym, że:
 - zaskarżona decyzja narusza art. 15 ust. 3 TFUE, art. 42 karty oraz rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
 - po wydaniu noty obciążeniowej oraz decyzji o odzyskaniu wiarygodności przez potrącenie stronie skarżącej należało udostępnić sprawozdanie końcowe OLAF-u, tak aby mogła w pełni skorzystać z prawa do obrony;
 - Komisja powinna była porozumieć się co do stosowania krajowych przepisów regulujących prawo dostępu do dokumentów, na których opiera się niekorzystna decyzja;
 - umowa w sprawie dofinansowania powinna była przewidywać postanowienia regulujące zasady udostępniania sprawozdań z dochodzenia oraz czynności sprawdzających Komisji;
 - w każdym razie Komisja mogła udostępnić dokument w części poprzez zaciemnienie pewnych jego fragmentów.

4. Zarzut czwarty dotyczący braku jakiegokolwiek podstawy do wydania zaskarżonej decyzji, które to uchybienie narusza TFUE, z związku z tym, że:
- zaskarżona decyzja narusza art. 209 TFUE oraz rozporządzenia finansowe nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. i nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r.;
 - zaskarżona decyzja nie została wydana w związku z istnieniem wierzytelności pewnej, wyrażonej w kwocie pieniężnej i wymagalnej;
 - wszystkie środki otrzymane przez stronę skarżącą zostały w całości wydane na realizację programu, na który przyznano środki z funduszy europejskich, zgodnie z art. 14 załącznika 2 do umowy w sprawie dofinansowania „Grant Contract”.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2017 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-376/17)

(2017/C 269/41)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej C(2017) 2104 final z dnia 4 kwietnia 2017 r. przedłużającej zawieszenie płatności miesięcznych na rzecz Polski dotyczących pomocy na wstępne uznanie grup producentów w sektorze owoców i warzyw w ramach Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 41 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie w związku z akapitem pierwszym formuła wprowadzająca i lit. b) rozporządzenia nr 1306/2013⁽¹⁾ poprzez przedłużenie zawieszenia płatności miesięcznych w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że warunki zawieszenia płatności miesięcznych nie zostały spełnione.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i art. 41 ust. 3 rozporządzenia nr 1306/2013 poprzez utrzymanie stawki zawieszenia płatności miesięcznych w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej (Dz.U. 2013, L 347, str. 549).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2017 r. – Acsen/Parlament**(Sprawa T-381/17)**

(2017/C 269/42)

*Język postępowania: rumuński***Strony***Strona skarżąca:* Ibram Acsen (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: C. Gagu, adwokat)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 22 ust. 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/35/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. dotyczącej łączenia się spółek akcyjnych w zakresie w jakim znajduje on zastosowanie do bezwzględnej nieważności łączenia.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut oparty na naruszeniu zasady braku przedawnienia bezwzględnej nieważności.

- Ponieważ art. 22 ust. 1 lit. c) dyrektywy nie wprowadza rozróżnienia między względną a bezwzględną nieważnością, sześciomiesięczny termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności znajduje zastosowanie także w przypadku bezwzględnej nieważności z naruszeniem zasady braku przedawnienia takiego rodzaju nieważności.

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2017 r. – Hansol Paper/Komisja Europejska**(Sprawa T-383/17)**

(2017/C 269/43)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Hansol Paper Co. Ltd (Seul, Republika Korei) (przedstawiciele: J.F. Bellis, B. Servais i A. Tel, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/763 z dnia 2 maja 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzących z Republiki Korei;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 2 ust. 11 ust. i art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾ i niezgodnego z prawem obliczenia marginesu dumpingu skarżącej.

- Skarżąca podnosi, że Komisja dokonała kontroli weryfikacyjnej zgodnie z art. 17 rozporządzenia podstawowego, pomimo iż temu zaprzeczyła, a tym samym naruszyła art. 17 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, ponieważ skarżąca nie miała możliwości przedstawienia swoich uwag dotyczących zaproponowanej próbkii.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja błędnie i niezgodnie z prawem obliczyła jej margines dumpingu a tym samym naruszyła art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO oraz art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, jak również podstawowej zasady dobrej administracji.
- Zdaniem skarżącej, Komisja naruszyła art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO oraz art. 9 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, ponieważ cło antydumpingowe przekracza poziom dumpingu, który stwierdzono w toku dochodzenia.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, ponieważ obliczyła margines dumpingu ad valorem skarżącej błędnie i niezgodnie z prawem wykorzystując konstruowaną wartość CIF zamiast rzeczywistej wartości CIF.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 2 ust. 9 i art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego poprzez błędne odliczenie nienależnej korekty za sprzedaż małych rolek wyprodukowanych z dużych rolek pozyskanych przez Schades Ltd. od producentów z Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez błędne skonstruowanie w dwóch przypadkach wartości normalnej, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 5, art. 3 ust. 6, art. 3 ust. 7 i art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, orzecznictwa sądów Unii Europejskiej i WTO, wcześniejszej praktyki Komisji oraz zasad rzetelnego porównania i równego traktowania, przy obliczaniu marginesu szkody.
- Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego poprzez uwzględnienie sprzedaży małych rolek (tj. produktu nieobjętego postępowaniem) przy obliczaniu marginesu szkody.
 - Skarżąca twierdzi ponadto, że Komisja naruszyła art. 3 ust. 1, art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 3, art. 3 ust. 5, art. 3 ust. 6, art. 3 ust. 7 i art. 3 ust. 8 rozporządzenia podstawowego, orzecznictwo sądów Unii Europejskiej i WTO, swoją wcześniejszą praktykę oraz zasady rzetelnego porównania i równego traktowania stosując analogicznie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia marginesu szkody.
 - Skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja naruszyła art. 3 ust. 2, art. 3 ust. 3 i art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego, ponieważ nie oceniła prawidłowo wpływu ujemnego marginesu podcięcia cenowego ustalonego dla produktu objętego dochodzeniem.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz. U. 2016, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 21 czerwca 2017 r. – Cypr/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)**(Sprawa T-384/17)**

(2017/C 269/44)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Cypryjska (przedstawiciel: S. Malynicz, QC i V. Marsland, solicitor)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* M. J. Dairies EOOD (Sofia, Bułgaria)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* M. J. Dairies EOOD*Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy składający się z koloru zawierający element słowny „BBQLOUMI” – zgłoszenie nr 13 069 034*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 kwietnia 2017 r. w sprawie R 496/2016-4**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2017 r. – Rumunia/Komisja**(Sprawa T-391/17)**

(2017/C 269/45)

*Język postępowania: rumuński***Strony***Strona skarżąca:* Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, C.-M. Florescu, E. Gane i L. Lițu, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) z dnia 29 marca 2017 r. dotyczącej zaproponowanej inicjatywy obywateli zatytułowanej „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia postanowień traktatów Unii Europejskiej dotyczących kompetencji Unii

- Proponowana inicjatywa obywatelska ma na celu jedynie polepszenie ochrony praw osób należących do mniejszości narodowych i językowych i nie ma żadnego bezpośredniego związku z różnorodnością kulturową w rozumieniu art. 3 TUE i art. 167 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, o którym mowa w art. 296 akapit drugi TFUE.

- Komisja poprzestaje na wylczeniu propozycji aktów, dla których zebrane zostaną deklaracje wsparcia obywateli i nie przedstawia żadnego argumentu prawnego na poparcie wniosku, że akty te wchodzą w zakres jej kompetencji.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2017 r. – Tengelmann Warenhandelsgesellschaft/EUIPO – C & C IP (T)

(Sprawa T-401/17)

(2017/C 269/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tengelmann Warenhandelsgesellschaft KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Prange)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C & C IP Sàrl (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „T” – zgłoszenie nr 11 623 022

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 kwietnia 2017 r. w sprawie R 502/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i jej zmianę poprzez oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie pozwanego, a w danym wypadku, drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

Postanowienie Sądu z dnia 26 czerwca 2017 r. – Fair deal for expats i in./Komisja**(Sprawa T-713/16) ⁽¹⁾**

(2017/C 269/47)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 9 czerwca 2017 r. – Casasnovas Bernad/Komisja**(Sprawa T-826/16) ⁽¹⁾**

(2017/C 269/48)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL